

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 5

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 3 ianuarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 498 din 13 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	2-5
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
1.	— Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Horia Scarlat din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.....	6
2.	— Decizie privind numirea domnului Dragoș-Cristian Vlad în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității pentru Digitalizarea României	6
3.	— Decizie privind eliberarea doamnei Violeta Vijulie din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici	7
4.	— Decizie privind numirea domnului Vasile-Felix Cozma în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici	7
5.	— Decizie privind constituirea Comitetului de coordonare pentru extinderea programului nuclear civil din România	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 498**

din 13 iulie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Mihai Sabaiduc în Dosarul nr. 1.053/1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 791D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Dan Lupașcu, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că, în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție, instanța nu a analizat toate motivele de apel și a pronunțat o decizie ce conține multiple erori de judecată, iar noul Cod de procedură penală nu permite remedierea acestora nici pe calea recursului în casație și nici pe calea revizuirii sau a contestației în anulare. Subliniază că prin dispozițiile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 legiuitorul a abrogat, înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, nu mai puțin de nouă din cele paisprezece cazuri de casare stabilite de prevederile art. 438 alin. (1) din cod, astfel încât recursul în casație a devenit o cale de atac aproape lipsită de conținut. Consideră că, în acest mod, legiuitorul aduce atingere dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, întrucât dreptatea și celelalte valori supreme ale statului de drept nu sunt asigurate, iar supremația Constituției nu este respectată. De asemenea, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (1)—(3), pentru argumente bazate pe comparația între reglementarea recursului în casație în materie penală și reglementarea recursului în materie civilă, care, în esență, reprezintă aceeași cale extraordinară de atac. Arată că legiuitorul are competența de a legifera, dar nu în mod abuziv. În ceea ce privește argumentele care ar justifica soluția legislativă criticată referitoare la exceptarea de la atacarea cu

recurs în casație a hotărârilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor și la reducerea numărului motivelor de recurs în casație, și anume specificul respectivei căi extraordinare de atac, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și necesitatea prezervării securității juridice, consideră că acestea nu rezistă la o analiză mai atentă. Astfel, specificul căii extraordinare de atac a recursului nu poate justifica existența unor diferențe majore de reglementare între materia civilă și cea penală, dimpotrivă. De asemenea, susține că atât Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și Curtea Constituțională sunt supraaglomerate, și nu de astăzi. Or, nu s-a pus problema limitării competențelor acesteia din urmă. Cu privire la securitatea juridică, arată că hotărârea definitivă nu este sacrosanctă în cazul în care conține erori de judecată, întrucât justițiabilul se află într-o situație de insecuritate juridică, ce nu trebuie conservată, ci înlăturată. Totodată, invocă Decizia nr. 783 din 12 mai 2009, prin care instanța de contencios constituțional a constatat că abrogarea dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 17¹ din Codul de procedură penală din 1968 — care reglementau un motiv de casare — este neconstituțională. De asemenea, în aceeași materie, prin Decizia nr. 694 din 20 mai 2010, Curtea a constatat că fiind neconstituțională și modificarea dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 12 din vechiul Cod de procedură penală.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, referitor la prevederile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, întrucât acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția, având în vedere că instanța de control judiciar, soluționând apelul, nu a dispus trimiterea spre rejudecare cu privire la autorul excepției, ci referitor la un alt inculpat. În ceea ce privește dispozițiile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 424 din 9 iunie 2015 și nr. 149 din 14 martie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 21 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.053/1/2018, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.** Excepția a fost ridicată de Mihai Sabaiduc cu ocazia verificării admisibilității în principiu a unei cereri de recurs în casație.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 încalcă principiile fundamentale privind statul de drept, obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât restrâng sfera hotărârilor penale ce pot fi supuse casării, atât prin exceptarea de la atacarea cu recurs în casație a hotărârilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor, cât și prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație. Consideră că dispozițiile de lege criticate sunt lipsite de claritate, precizie și predictibilitate, întrucât nu fac distincție între deciziile prin care s-a dispus rejudecarea în totalitate și cele prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor doar în parte, generând „riscul ca o hotărâre desființată parțial în apel să nu poată fi atacată cu recurs în casație în partea care a rămas definitivă”. De asemenea, arată că eliminarea posibilității criticării pe calea recursului în casație a unei hotărâri judecătorești prin care instanța de apel a omis să examineze toate motivele invocate închide pentru partea interesată calea valorificării efective a dreptului încălcat. Astfel, „în configurația actuală a cazurilor, recursul în casație a devenit o cale de atac aproape lipsită de conținut, inaptă să atingă obiectivul defipt prin lege”. Or, această cale extraordinară de atac nu este un scop în sine, ci un mijloc de înlăturare a ilegalităților, instanța de casare judecând exclusiv dacă hotărârea atacată este corespunzătoare din punctul de vedere al dreptului. Totodată, consideră că natura și finalitatea recursului în casație și ale recursului în materie civilă sunt aceleași, și anume să asigure conformitatea hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile. Comparând însă conținutul reglementării acestei căi extraordinare de atac în legea penală și legea civilă, autorul excepției remarcă „existența unor diferențe majore, în detrimentul penalului”, ceea ce înseamnă că „standardul de protecție a dreptului de acces la justiție și la înfăptuirea dreptății este net superior în procesul civil, deși consecințele unei hotărâri penale nelegale sunt mult mai dramatice decât cele ale unei hotărâri civile nelegale”. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale cu privire la principiul egalității în fața legii, și anume considerentele deciziilor nr. 270 din 23 aprilie 2015 și nr. 368 din 30 mai 2017. Arată că în același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (hotărârile din 23 iulie 1968, 13 iunie 1979, 28 noiembrie 1984, 28 mai 1985, 16 septembrie 1996, 18 februarie 1999 și, respectiv, 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, *Marckx împotriva Belgiei*, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, *Gaygusuz împotriva Austriei*, *Larkos împotriva Ciprului*, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*).

7. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, arată că excluderea deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzei de la posibilitatea declarării recursului în casație se încadrează în ordinea firească pe care o ocupă această cale extraordinară de atac în sistemul procesual penal român. Este logic ca o cale extraordinară de atac să se exercite numai împotriva unei hotărâri prin care s-a statuat în mod definitiv cu privire la un raport juridic penal. Or, în cazul deciziilor de trimitere spre

rejudecare pronunțate de instanțele de apel (curți de apel sau Înalta Curte de Casație și Justiție), cauza penală dedusă judecării nu a fost definitiv judecată și, prin urmare, este absurdă recunoașterea unei căi extraordinare de atac. În cazul în care rejudecarea este dispusă doar parțial, cu privire doar la anumite inculpați — așa cum este cazul și în speță —, este evident că norma de excludere a căii extraordinare de atac nu este aplicabilă pentru inculpatul față de care cauza este judecată în mod definitiv. Aceste decizii de rejudecare parțială sunt atacabile cu recurs în casație de către inculpatul/inculpații față de care raportul juridic de drept penal s-a definitivat, iar textul nu este susceptibil de o altă interpretare. În ceea ce privește dispozițiile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, arată că — așa cum a statuat în jurisprudența sa Curtea Constituțională, de exemplu, prin deciziile nr. 424 din 9 iunie 2015 și nr. 743 din 13 decembrie 2016 —, prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, asigurarea specificului acestei căi extraordinare de atac, astfel că dispozițiile de lege criticate nu încalcă niciuna dintre prevederile constituționale invocate. Consideră că ține de viziunea asupra politicii penale împrejurarea că legiuitorul a exclus dintre motivele recursului în casație cazul prevăzut — în forma inițială a Codului de procedură penală — de dispozițiile art. 438 alin. (1) pct. 14 din acest cod, și anume acela în care „instanța nu s-a pronunțat asupra unuia sau mai multor motive de apel”, respectiv că nu l-a preluat identic dintre cazurile de recurs — cale ordinară de atac — reglementate în Codul de procedură penală din 1968 pe acela „când s-a făcut o greșită aplicare a legii”. Astfel, prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație, dublată însă de suplimentarea cazurilor de contestație în anulare și de revizuire, legiuitorul a urmărit ca doar anumite încălcări ale legii, și anume cele mai importante și care sunt determinate de chestiuni obiective, să poată să fie luate în considerare, cu excluderea de sub incidența căii extraordinare de atac a acelor situații în care analiza unei eventuale aplicări greșite a legii ar implica aprecieri privind probele administrate sau raționamentele logico-juridice ale instanțelor inferioare. Consideră că o astfel de viziune este corectă și nu încalcă prevederile art. 16 din Legea fundamentală, prin comparație cu situația persoanelor care pot declara recurs în materie civilă, și nici dispozițiile art. 21 din Constituție, prin prisma aplicabilității prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură

penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală: „(1) *Pot fi atacate cu recurs în casație deciziile pronunțate de curțile de apel și de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanțe de apel, cu excepția deciziilor prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor.*”;

— Art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013: „*Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, se modifică și se completează după cum urmează: [...] 267. La articolul 438 alineatul (1), punctele 2—6, 9, 10, 13 și 14 se abrogă.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv și ale art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție, respectiv ale art. 21 referitor la nediscriminare și ale art. 47 paragraful 2 privind dreptul la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 și 13 din Convenție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare.

14. Astfel, prin Decizia nr. 149 din 14 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iunie 2019, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013. În acest sens, Curtea a reținut, prin decizia citată, paragraful 15, că, potrivit noului Cod de procedură penală, recursul a devenit o cale extraordinară de atac, denumită recurs în casație, ce are ca scop controlul legalității hotărârilor judecătorești definitive, soluționarea recursului în casație fiind de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Spre deosebire de contestația în anulare, care vizează îndreptarea erorilor de procedură, finalitatea recursului în casație este aceea de a înlătura erorile de drept comise prin deciziile pronunțate de curțile de apel și de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanțe de apel, prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege. În continuare, Curtea a observat că, potrivit dispozițiilor art. 436 alin. (1) din Codul de procedură penală, titularii dreptului de a promova calea extraordinară de atac analizată sunt: procurorul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, împotriva hotărârilor prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei ori încetarea procesului penal, precum și partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ceea ce

privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă.

15. Referitor la dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, prin decizia mai sus menționată, paragrafele 19—21, Curtea a observat că pot face obiectul căii extraordinare de atac a recursului în casație numai hotărârile penale definitive. Prevederile de lege criticate exceptează de la recursul în casație deciziile pronunțate de curțile de apel și de Înalta Curte de Casație și Justiție — ca instanțe de apel — prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor, ceea ce înseamnă că pot fi atacate cu recurs în casație numai hotărâri definitive prin care s-a soluționat fondul cauzelor. Potrivit soluțiilor de la judecata recursului în casație prevăzute de dispozițiile art. 448 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând recursul în casație, casează hotărârea atacată și, după caz, în funcție de motivul invocat, desființează și hotărârea primei instanțe, dacă se constată aceleași încălcări de lege ca în decizia recurată, sau poate dispune rejudecarea de către instanța competentă material sau după calitatea persoanei, fiind evident că, și în această din urmă situație, sentința dată cu încălcarea normelor privind competența după materie sau după calitatea persoanei este desființată în recurs.

16. Așa fiind, Curtea a constatat că pe calea recursului în casație se asigură verificarea legalității — prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege — a unor hotărâri penale definitive prin care s-a soluționat fondul cauzelor, ca garanție a respectării principiului legalității consacrat de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, fără a se aduce vreo atingere principiului accesului liber la justiție, prevăzut de dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală. Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înlăturește. Regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, așa cum rezultă din prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție — potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*” — și din cele ale art. 129 din Legea fundamentală, conform cărora „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Astfel, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege, cu respectarea regulii consacrate de art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiție, ceea ce semnifică faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau niciun grup social (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragraful 22, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 5 mai 2017, paragraful 24, și Decizia nr. 18 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 2 mai 2017, paragraful 24).

17. Având în vedere cele arătate mai sus, prin Decizia nr. 149 din 14 martie 2019, anterior citată, paragraful 22, Curtea a reținut că dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală nu încalcă nici prevederile art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Distinct de cele reținute prin Decizia nr. 149 din 14 martie 2019, precitată, referitor la exceptarea, prin dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, de la posibilitatea folosirii căii extraordinare de atac a recursului în casație a deciziilor — pronunțate de curțile de apel și de Înalta

Curte de Casație și Justiție, ca instanțe de apel — prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor, Curtea constată că soluția legislativă criticată este pe deplin justificată de natura instituției recursului în casație, aceea de cale extraordinară de atac, având în vedere că o astfel de cale de atac se poate exercita numai împotriva unei hotărâri prin care o instanță de judecată a statuat în mod definitiv cu privire la un proces penal. Or, în cazul deciziilor pronunțate de curțile de apel și de Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanțe de apel, prin care s-a dispus rejudecarea cauzelor, litigiul penal nu a fost definitiv judecat și, prin urmare, nu poate fi recunoscută o cale extraordinară de atac.

19. De asemenea, Curtea apreciază ca fiind neîntemeiată și critica autorului excepției potrivit căreia dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală sunt lipsite de claritate, precizie și predictibilitate, prin aceea că nu fac distincție între deciziile prin care s-a dispus rejudecarea cauzei în totalitate și cele prin care s-a dispus doar în parte, pe motiv că ar genera „riscul ca o hotărâre desființată parțial în apel să nu poată fi atacată cu recurs în casație în partea care a rămas definitivă”. Astfel, în cazul în care curțile de apel și Înalta Curte de Casație și Justiție, ca instanțe de apel, dispun rejudecarea unei cauze doar parțial, cu privire numai la anumii inculpați, este evident că norma de excludere a căii extraordinare de atac nu este aplicabilă cu privire la inculpatul față de care cauza este judecată în mod definitiv. Așadar, deciziile prin care se dispune o rejudecare parțială sunt atacabile cu recurs în casație de către inculpatul/inculpații cu privire la care raportul juridic de drept procesual penal s-a definitivat. Curtea apreciază că textul de lege criticat nu încalcă principiul statului de drept și cerințele de claritate și previzibilitate a legii impuse de prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală având o formulare clară și previzibilă, care nu aduce nicio atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de prevederile art. 21 alin. (1)—(3) din Legea fundamentală.

20. În ceea ce privește dispozițiile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, tot prin Decizia nr. 149 din 14 martie 2019, mai sus menționată, paragraful 15, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, motivele de recurs în casație sunt limitate. Mai mult, conform prevederilor art. 438 alin. (2) din Codul de procedură penală,

situațiile prevăzute la alin. (1) pot constitui temei al casării hotărârii doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, au fost respinse sau instanța a omis să se pronunțe asupra lor. Prin urmare, toate celelalte motive de netemeinicie sau nelegalitate a unei hotărâri judecătorești pot fi invocate doar prin intermediul apelului sau al contestației. Astfel, raportând prevederile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 la scopul recursului în casație, Curtea a statuat că restrângerea de către legiuitor a sferei hotărârilor ce pot fi supuse casării la cele prevăzute de dispozițiile art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, așa cum acestea au fost modificate prin prevederile art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013, este justificată de finalitatea instituției analizate — aceea de verificare a conformității hotărârilor atacate cu regulile de drept aplicabile — și de natura acestora, de cale extraordinară de atac. Curtea a reținut că, așa cum reiese și din expunerea de motive a Legii nr. 255/2013, prin reducerea numărului motivelor de recurs în casație — prevăzute la art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală —, legiuitorul a urmărit, pe de o parte, degrevarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, asigurarea specificului căii extraordinare de atac a recursului în casație, astfel că mai multe dintre motivele de recurs din reglementarea anterioară au fost introduse de legea nouă drept cazuri de contestație în anulare, potrivit naturii acestei căi de atac.

21. În același sens sunt și Decizia nr. 424 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 21 august 2015, Decizia nr. 255 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 20 iulie 2016, și Decizia nr. 743 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Având în vedere cele mai sus arătate, dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 nu încalcă nici celelalte prevederi din Constituție și din actele normative internaționale invocate de autorul excepției.

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Sabaiduc în Dosarul nr. 1.053/1/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 434 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și ale art. 102 pct. 267 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea, la cerere, a domnului Horia Scarlat
din funcția de consilier de stat
în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului**

Având în vedere cererea domnului Horia Scarlat,
în temeiul art. 19, art. 22 alin. (5), art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de
urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și
completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data de 4.01.2022, domnul Horia Scarlat se eliberează,
la cerere, din funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 3 ianuarie 2022.

Nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Dragoș-Cristian Vlad în funcția de președinte,
cu rang de secretar de stat, al Autorității pentru Digitalizarea României**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,
cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 89/2020 privind organizarea și funcționarea
Autorității pentru Digitalizarea României, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei
decizii, domnul Dragoș-Cristian Vlad se numește în funcția de
președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității pentru
Digitalizarea României.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1 încetează aplicabilitatea
prevederilor Deciziei prim-ministrului nr. 34/2021 privind
exercitarea atribuțiilor președintelui Autorității pentru
Digitalizarea României, publicată în Monitorul Oficial al
României, Partea I, nr. 28 din 11 ianuarie 2021.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 3 ianuarie 2022.

Nr. 2.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea doamnei Violeta Vijulie
din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

în temeiul art. 29, art. 31 lit. e) și al art. 400 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Violeta Vijulie se eliberează din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 3 ianuarie 2022.

Nr. 3.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Vasile-Felix Cozma
în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

în temeiul art. 29, art. 31 lit. e) și al art. 400 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Vasile-Felix Cozma se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 3 ianuarie 2022.

Nr. 4.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind constituirea Comitetului de coordonare
pentru extinderea programului nuclear civil din România**

În temeiul art. 29 și al art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se constituie Comitetul de coordonare pentru extinderea programului nuclear civil din România, denumit în continuare *Comitetul*, având următoarea componență:

1. Virgil-Daniel Popescu — ministrul energiei — președinte;
2. Adrian Căciu — ministrul finanțelor — membru;
3. Cosmin-Ștefan Marinescu — consilier prezidențial — Administrația Prezidențială — Departamentul politici economice și sociale — membru;
4. Bogdan-Marius Chirițoiu — președintele Consiliului Concurenței — membru;
5. Cosmin Ghiță — director general al Societății Naționale „Nuclearelectrica” — S.A. — membru.

Art. 2. — (1) Comitetul are ca obiective principale analiza, cristalizarea și fundamentarea deciziilor strategice și a măsurilor necesare pentru extinderea programului nuclear civil din România.

(2) Comitetul desemnează și stabilește mandatul reprezentanților părții române în cadrul întrunirilor Comitetului strategic („Steering Committee”) pentru coordonarea, facilitarea și evaluarea activităților de cooperare prevăzute în Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Statelor Unite ale Americii privind cooperarea în legătură cu proiectele nucleare energetice de la Cernavodă și în sectorul energiei nucleare civile din

România, semnat la București la 9 decembrie 2020 și la Upper Marlboro la 4 decembrie 2020, denumit în continuare *Acordul*, ratificat prin Legea nr. 200/2021.

(3) Comitetul desemnează reprezentanții părții române în grupurile de lucru auxiliare comune, după cum va fi necesar, pentru efectuarea activității potrivit Acordului.

(4) Comitetul monitorizează stadiul dezvoltării proiectelor nucleare energetice și prezintă Guvernului, lunar sau ori de câte ori este necesar, informări și rapoarte cu privire la îndeplinirea obiectivelor și activităților prevăzute la alin. (1), (2) și (3).

Art. 3. — (1) Comitetul se reunește la solicitarea președintelui sau a oricărui membru, prin grija secretariatului tehnic.

(2) Membrii secretariatului tehnic al Comitetului sunt desemnați prin decizie a directorului general al Societății Naționale „Nuclearelectrica” — S.A.

(3) Agenda de lucru a ședințelor Comitetului se întocmește de secretariatul tehnic, pe baza propunerilor formulate și înaintate în acest sens de către membrii săi, și se aprobă de către președinte.

(4) La ședințele Comitetului pot participa, în calitate de invitați, reprezentanți ai altor entități publice sau private care desfășoară activitate relevantă în domeniu.

(5) Comitetul aprobă regulamentul propriu de organizare și funcționare în cadrul primei ședințe.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 3 ianuarie 2022.

Nr. 5.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

